

1. Imara

We hebben een nieuwe bij ons in de klas. Een zebra. Ze heet Ariane en ze is er nu een week.

Toen Ariane kwam liep ze nog best wel achter met rekenen, maar dat heeft ze al bijna allemaal ingehaald. Zebra's zijn heel goed in rekenen. Zegt Ariane.

'Jongens en meisjes,' zei juf Cato op Arianes allereerste dag. 'Zeg allemaal even welkom tegen Zeb.'

'Ariane,' zei Ariane. Ze stond naast juf Cato, schuin voor ons nieuwe digibord.

'Wat zei je?' vroeg juf Cato.

'Ik heet Ariane.'

Juf Cato knikte. Toch was ze het er niet mee eens. 'Op het etiket staat Zeb,' zei ze. 'Zet-ee-bee. Met een punt erachter.'

'Maar dat is fout.'

'Weet je het zeker?'

'Ja,' zei Ariane. 'Heel zeker.'

Juf Cato knikte weer. 'Vooruit,' zei ze. 'Dan maken we er Ariane van. Horen jullie dat, jongens?'

Wij zeiden ja juf Cato.

'Het is Ariane.'

Wij zeiden weer ja juf Cato, en juf Cato zat ondertussen al door de klas te turen. 'Daar,' zei ze tegen Ariane. Ze wees op de geschikte

lege plek die ze had gevonden. ‘Je kunt naast Imara gaan zitten.’

Ariane keek met één oog mijn kant op. Ze moest haar kop een beetje schuin houden om mij goed te kunnen zien.

Ik keek terug. Naar dat oog, haar strepen, dat zwarte kuifje. En naar die lange pluizige oren.

Ariane kwam naar me toe gelopen. Haar hoeven maakten veel geluid en halverwege gooide ze per ongeluk Pelles etui van z'n tafel. Met haar billen.

‘Hé,’ riep Pelle.

Ariane draaide haar kop om. ‘Sorry,’ zei ze. ‘Dat ging niet expres.’ Ze liep een stukje terug, maar daardoor stootte ze tegen het tafeltje van Katinka. En tegen de stoel van Ravi.

‘Sorry,’ zei Ariane nog een keer. Ze bukte zich om het etui op te rapen, maar met je hoeven is dat natuurlijk hartstikke moeilijk.

‘Laat maar,’ zei Pelle. Hij raapte zelf z'n etui op.

Ariane liep weer verder (zonder dingen aan te stoten dit keer) tot ze bij mij was. Ze ging naast me zitten.

‘Hoi,’ zei ik.

‘Hoi,’ zei Ariane.

Ik keek naar haar oren. Van dichtbij zagen ze er nog wat zachter en hariger uit dan van veraf. En ze bewogen. Terwijl Ariane de rest van haar kop stil hield, draaide ze die twee puntige pluisschelpen mijn richting op. Misschien kon ze me zo wel beter horen.

‘Ik ben Imara.’

Ariane knikte. ‘Mooie naam,’ zei ze.

‘Ja,’ zei ik, want het is ook een mooie naam.

‘Zullen we straks in de pauze samen spelen?’ vroeg Ariane.

‘Oké,’ zei ik.

Toen begon de les.

‘Wat gaan we spelen?’ vroeg ik.

We stonden buiten, op het schoolplein. Ariane snoof heel hard. Een echte zebrasnuif, dacht ik, maar dat zei ik niet, want misschien vond Ariane dat niet leuk om te horen.

‘Paardje,’ zei Ariane.

‘Paardje?’

Ariane knikte. ‘Dat de een het paard is en de ander de temmer. Dat ken je toch wel?’

‘Ja hoor,’ zei ik. ‘Dat ken ik wel.’

‘Zullen we dat dan doen?’ vroeg Ariane.

‘Oké.’

Misschien leek het logischer om zebraatje te spelen, in plaats van paardje. Maar Ariane vond van niet. Ze wilde ook niet het paard zijn. Veel liever de temmer.

‘Oké,’ zei ik weer. ‘Dan ben ik dus het paard.’

Het spelen begon heel leuk. Ik hinnikte en Ariane riep ‘Hortsjik!’ en ‘In galop!’ en dan ging ik rennen en nog meer hinniken. Ariane snoof de hele tijd haar zebrasnuif, steeds harder ook. En dan ging ik weer harder galopperen.

‘Nu in draf!’ riep Ariane.

‘Hoe moet dat dan?’ vroeg ik.

‘Stil jij!’ zei Ariane. ‘Paarden kunnen niet praten!’

Ik knikte, als een echt paard. En ik zei niks meer. Ik probeerde in draf, maar Ariane vond het niet goed.

‘Dat lijkt nergens op,’ zei ze. ‘Zo hoort het niet.’

Ik deed nog beter mijn best op draf. Maar het werd niet beter.

Ariane riep: ‘Nee, nee!’ En ook: ‘De zweep erover!’

‘Ja doi,’ zei ik.

‘Wat?’

‘Niks geen zweep.’

‘We doen toch maar alsof?’ zei Ariane.

‘Ja, maar je moet het gewoon niet zeggen.’

Ariane snoof. ‘Dat hoort zo, hoor,’ zei ze. ‘En trouwens...’ Ze draaide weer met haar pluispuntoren. ‘Jij mocht niet praten.’

Ik had geen zin meer in paardje spelen. Ariane deed veel te streng. En ik was ook wel klaar met al dat gegaloppeer.

‘Zullen we dan tikkertje doen?’ vroeg Ariane.

‘Mij best.’

Ariane maakte een soort hinnikgeluid. Het klonk een beetje als een paard, maar ook een beetje als een ezel. Ik begreep wel waarom ze liever de temmer was.

‘Jij bent ’m!’ riep Ariane. Ze rende meteen weg. In draf, of in galop. In een paar seconden was ze verdwenen.

‘Waarom sta je hier zo in je eentje, Imara?’

Dat was juf Cato. Ik zei dat we tikkertje deden en dat ik ’m was, maar dat Ariane veel te snel voor me ging.

‘Tja,’ zei juf Cato. Ze vroeg waar Zeb. nu was.

‘Ariane,’ zei ik.

Juf Cato knikte. ‘Maar waar is ze?’

‘Dat weet ik niet.’

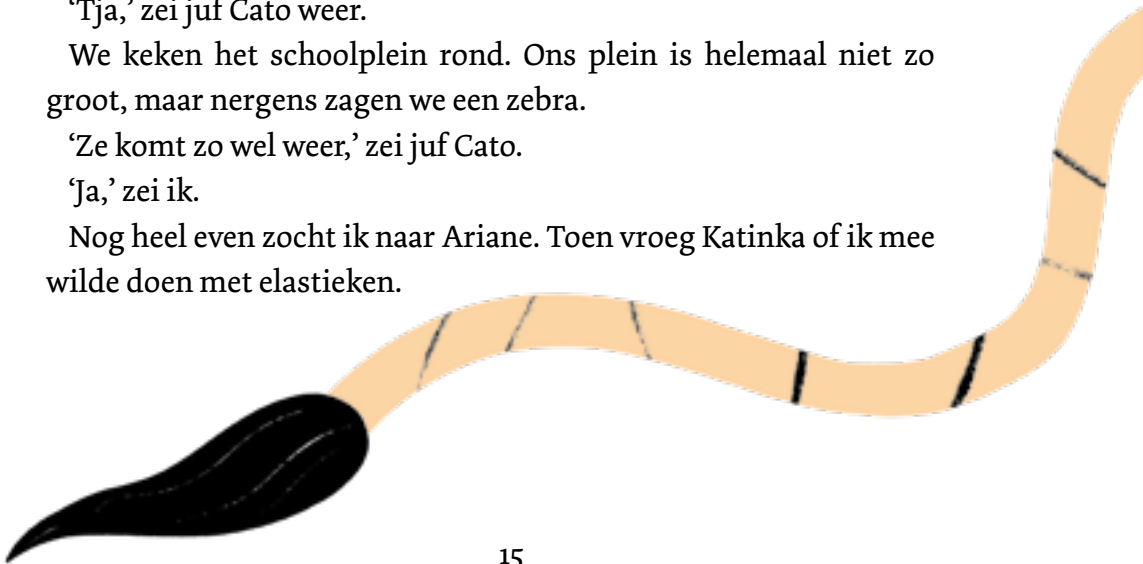
‘Tja,’ zei juf Cato weer.

We keken het schoolplein rond. Ons plein is helemaal niet zo groot, maar nergens zagen we een zebra.

‘Ze komt zo wel weer,’ zei juf Cato.

‘Ja,’ zei ik.

Nog heel even zocht ik naar Ariane. Toen vroeg Katinka of ik mee wilde doen met elastieken.

Ariane kwam pas toen de pauze al voorbij was. Iedereen zat weer in de klas.

‘Waarom ben je zo laat, Zeb.?’ vroeg juf Cato.

‘Ariane,’ zei Ariane. En daarna antwoordde ze: ‘We deden tikkertje.’

‘Maar de pauze is al lang en breed afgelopen,’ zei juf Cato.

Ariane knikte. Ze kauwde op iets. Dat zag ik, en juf Cato zag het ook.

‘Wat heb je in je mond?’ vroeg ze.

‘Niks,’ zei Ariane.

‘Geen kauwgom in de klas,’ zei juf Cato.

‘Het is geen kauwgom.’

‘Dus je hebt wél iets in je mond.’

Ariane wiebelde een beetje met haar kop. Met haar linker voorhoef krabde ze aan haar rechter voorpoot.

‘Uitspugen,’ zei juf Cato. Ze hield haar hand onder Arianes bek.

Ariane spuugde die hand vol. Het was iets groens. Iets nattigs.

‘Ariane?’ vroeg juf Cato. ‘Wat is dit?’

‘Blaadjes,’ zei Ariane.

‘Hm.’ Juf Cato rook even aan haar hand. Toen liep ze naar de prullenbak, schudde de natte prop erboven uit en veegde haar hand af aan haar broek. ‘Ga maar vlug zitten,’ zei ze tegen Ariane. ‘We zijn bezig met rekenen.’

